

Landsingen den 20de Januar
1874

Hjære Væder og Niske!

Jeg vil begynde med at bekjende en Lynd,
eller rettere en Friskelse til Lynd, som jeg
nu netop har modtaget, der nemlig at
sætte en falok Taks ovenover Brevet først
J ikke skulde tro, at jeg virkelig kunde
lade hængse saa lang Tid inden jeg sendte
Eder min Tak for Gulegæse og alt andet
Gnat i det forløbne Aar; men, sendt at sige,
er Skylden ikke min, men Fars, paa hvem
jeg har trukket og gnaalet lige siden Nytaar
først paa ham til at skrive, men, som I har
seet, til ingen Skyld, skikkelst Foreman rider
ja aldrig den Dag han sædler og i denne Tid
er han for en stor Del undskyldt, thi han
har været og er fremdeles saa lidet frisk, at
han kommer sig til Tingenting, han har i
den sidste Maaned og mere skranket saa
dygtig, at jeg er ganske bedrøvet over ham,
men han blir jo gammel nu, saa vil her
ikke Læs til at vente, at han altid skal

nuere frisk, vi har i den Hensende
hant det saa godt i de sidste Aar,
Gode gine, det kommende maa blive lige saa
godt for os alle! Kjære Syster, I maa ikke
bedømme Tønsensmueligheden efter den Fær-
lighed, hvormed jeg udtaler den, inderlig
tak fordi I tænkte paa mig, det er saa uter-
skinnelig hyggeligt at faa Ederes Julebrev,
og tak for Bogen, som jeg har læst med
megen Interesse, jeg kjender intet af Fru
Lallocks tidligere Skrifter, hvorover jeg om-
føler mig ganske stemfuld naar jeg har
seet hvor udmærket hun skriver, Ederes Jule-
brev har givet mig lyst til at indtænke det
Forsættelse. Denne Jule har min Bogsamling
faaet en ganske anseelig Tilvækst, John for-
sendt mig nemlig alle Björnssons Navelker,
som var mig overordentlig kjærkommen,
jeg er ganske stolt ved Tanken om, at det
nokkelig er mine. - Far er fornærmel over,
at vi faar saa lidt at vide om Eder og
af Ederes Brev og jeg er næsten enig med
ham, jeg synes, vi har aldrig vidst saa
lidt Brevet om Eder om denne Vinter.

Original - den rødgulde, med en masse over maaling af den vengende Bollen.

synger Du, Nisbe, eller er Vinteren
gaet som Sommeren? Jeg hørte
engang noget om, at Du skulde synges paa
en Concert, men om det blev til noget, ved
jeg ikke; vi ser heller aldrig en Nisbe, men
det kan jo ikke hjælpe. Gud jeg var hos
Eder og kunde faa nyde godt af nogle af de
mange Concerter, som Christiania kan frygte
sig ned i Vinter; her er det saare fattigt
med Musik, vi hører aldrig en Tone uden
hvad stor af og til kan opvarte med til
sin egen og min Fornøielse, for Tider
holder hun paa med Din Concert, Verda,
hvilket hun maake heller burde lade være;
Du vilde ialfald vist neppe fryde Dig, hvis
Du kunde høre hende, men jeg synes det er
morsomt at lare den at kjende paa den Ma-
de, siden jeg ikke har Anledning dertil paa
en bedre. - Men hvor jeg nok, at laade I og jeg
er bedst tjent med at jeg slutter, maaske da
jeg begyndte at skrive den Smaccone og et
Publik derafter Starestamp, som har stent
Pianofortet, saa jeg er temmelig de i Hovedet.
Digne og ogsaa sender Eder mange Hilsener.
Og saa et godt Adieu til Eder, I Hørs, Gud give
Eder Helbred og Lykke og alt hvad der

Spøst kan siges, det er nok den indsigelse af den berømtede Døtters.